EXPUNERE DE MOTIVE

Secţiunea 1 ***Titlul proiectului de act normativ*** Lege pentru modificarea şi completarea Legii nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internaţională în materie penală
Secţiunea a 2-a ***Motivul emiterii actului normativ***
1. Descrierea situaţiei actuale La data de 28 iunie 2005, Parlamentul României a adoptat Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internaţională în materie penală, ca lege-cadru care reglementează unitar diferite forme de cooperare judiciară internaţională în materie penală. Această lege organică a reprezentat un pas important spre integrarea României în spaţiul de libertate, securitate şi de justiţie al Uniunii Europene, fiind apreciat ca un progres pe plan legislativ în domeniu în ultimul Raport al Comisiei Europene privind progresele României pe calea aderării (octombrie 2004). La elaborarea legii a fost avută în vedere legislaţia Uniunii Europene în vigoare *la acea dată*, precum şi instrumentele juridice ale Consiliului Europei în domeniu care fac parte din acquis-ul Uniunii Europene. Evoluţia permanentă a acquis-ului Uniunii Europene în domeniul cooperării judiciare în materie penală, precum şi constatarea, în aplicarea Legii nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internaţională în materie penală de către judecători, procurori, poliţişti şi reprezentanţii direcţiei de specialitate a Ministerului Justiţiei, a existenţei unor reglementări *perfectibile*. Legea a fost modificată succesiv în anii 2006 şi 2008, inclusiv pentru a asigura transpunerea în legislaţia naţională a unor Decizii - Cadru extrem de importante adoptate la nivelul Uniunii Europene: Decizia-cadru 2003/577/JAI a Consiliului din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de indisponibilizare a bunurilor sau a probelor, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 196 din 2 august 2003; Decizia-cadru 2005/214/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind aplicarea principiului recunoaşterii reciproce sancţiunilor pecuniare, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 76 din 22 martie 2005 şi Decizia-cadru 2006/783/JAI a Consiliului din 6 octombrie 2006 privind aplicarea principiului recunoaşterii reciproce la ordinele de confiscare, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 328 din 24 noiembrie 2006. Totodată, pornindu-se de la necesitatea adoptării unor măsuri suplimentare în domeniul asistenţei juridice în vederea combaterii fenomenului de criminalitate, şi în special a infracţiunilor de crima organizată, spălare de bani şi a infracţiunilor financiare, s-a avut în vedere completarea dispoziţiilor legii interne, prin transpunerea dispoziţiilor Protocolului adiţional la Convenţia de asistenţă

reciprocă între Statele Membre în materie penală, Luxembourg, 16 octombrie 2001 privind informaţiile referitoare la conturile bancare, operaţiunile bancare şi precum şi cele obţinute ca urmare a monitorizării conturilor bancare. Reglementarea unor astfel de proceduri este justificată de necesitatea facilitării şi accelerării cooperării, precum şi de necesitatea consolidării acesteia.

2. Schimbări preconizate

2.1. Proiectul de lege regândeşte întregul sistem de recunoaştere şi executare a hotărârilor judecătoreşti în relaţia cu statele terţe, inclusiv transferarea în şi din România a persoanelor condamnate, în relaţia cu statele terţe.

Astfel, sunt instituite reguli noi necesare asigurării unei cât mai mare stabilităţi a practicii judiciare în domeniul recunoaşterii şi executării în România a hotărârilor judecătoreşti străine, respectiv cel al recunoaşterii şi executării în străinătate al hotărârilor judecătoreşti române, fiind corelat cu reglementările Uniunii Europene şi cu tratatele bilaterale şi multilaterale la care România este parte adoptate la nivelul Consiliului Europei, respectiv Convenţia europeană privind valoarea internaţională a hotărârilor represive, adoptată la Haga la 28 mai 1970, ratificată prin Ordonanţa Guvernului nr. 90 din 30 august 1999, aprobată prin Legea nr. 35/2000.

Astfel, Titlul V *„Recunoaşterea şi executarea hotărârilor judecătoreşti şi a actelor judiciare în relaţia cu statele terţe"* este dedicat acestei problematici, fiind structurat după cum urmează:

- **Capitolul I „Dispoziţii generale** - art. 130 „Domeniu de aplicare şi înţelesul unor termeni sau expresii", art. 131 „Autorităţi administrative competente", art. 132 „Înscrisuri şi informaţii", art. 133 „Legea care guvernează executarea şi efectele transmiterii executării pedepsei"

- **Capitolul II „Recunoaşterea şi executarea hotărârilor judecătoreşti străine"**

Secţiunea 1 „Transferarea persoanelor condamnate, deţinute în state terţe, în vederea executării pedepsei sau a măsurii privative de libertate într-un penitenciar sau unitate sanitară din România" - art. 134 „Măsuri premergătoare sesizării instanţei", art. 135 „Durata şi obiectul procedurii de recunoaştere a hotărârii judecătoreşti străine", art. 136 „Condiţii pentru recunoaşterea şi executarea hotărârii judecătoreşti străine"

Secţiunea 2 „Recunoaşterea şi executarea hotărârilor judecătoreşti străine, în cazul în care persoana condamnată se află în România" - *art. 137 „Procedura recunoaşterii hotărârii judecătoreşti şi luarea măsurii preventive", art. 138 „Notificarea hotărârii judecătoreşti străine şi opoziţia persoanei condamnate"*

Secţiunea 3 „Recunoaşterea şi executarea altor dispoziţii penale din hotărârea judecătorească străină şi a actelor judiciare străine" - *art. 139 „Recunoaşterea şi executarea altor dispoziţii penale din hotărârea judecătorească străină", Art. 140 „Recunoaşterea actelor judiciare străine"*

- **Capitolul II1 - Recunoaşterea şi executarea hotărârilor judecătoreşti române"**

Secţiunea 1 „Transferarea unei persoane condamnate, deţinute într-un penitenciar sau unitate medicală din România, pe teritoriul unui stat terţ" - art.

140^1 „Condiţii pentru transferarea unei persoane condamnate, deţinute într-un penitenciar sau unitate medicală din România, pe teritoriul unui stat terţ", art. 140^2 „Atribuţiile judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate"

Secţiunea 2 „Recunoaşterea şi executarea hotărârilor judecătoreşti şi a actelor judiciare române pe teritoriul statelor terţe" – art. 140^3 „Punerea în executare a pedepsei detenţiunii pe viaţă sau a închisorii sau a măsurii privative de libertate", art. 140^4 Punerea în executare a altor dispoziţii penale din hotărârea judecătorească – art. 140^5 „Recunoaşterea, pe teritoriul unui stat terţ, a actelor judiciare române"

2.2. Proiectul de act normativ asigură transpunerea în legislaţia naţională a *patru* Decizii - Cadru adoptate la nivelul Uniunii Europene:

1. Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoaşterii reciproce în cazul hotărârilor judecătoreşti în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 327/27 din 5 decembrie 2008.

În prezent, transferarea persoanelor condamnate este reglementată de Convenţia Europeană asupra transferării persoanelor condamnate (Strasbourg, 21 martie 1983), ratificată de toate statele membre ale Uniunii Europene. Convenţia permite transferarea persoanelor condamnate în statul de cetăţenie, *la solicitarea şi cu acordul acestora.* Protocolul adiţional la Convenţie (18 decembrie 1997), care permite transferarea unei persoane condamnate chiar şi fără acordul său, nu a fost ratificat de toate statele membre.

Totodată, având în vedere frecvenţa criminalităţii transfrontaliere şi numărul mare de cetăţeni străini încarceraţi în majoritatea statelor membre ale Uniunii Europene, aplicarea în acest domeniu a principiului recunoaşterii reciproce nu poate duce decât la dezvoltarea cooperării iniţiate sub auspiciile convenţiilor Consiliului Europei. Obiectivul urmărit prin transferarea persoanelor condamnate rămâne acelaşi, respectiv facilitarea reabilitării, care ar putea fi îngreunată de barierele lingvistice şi culturale, de lipsa contactului cu familia. Acest obiectiv este prezumat în toate situaţiile, neexistând obligaţia pentru autoritatea emitentă de a motiva transmiterea certificatului. Există în schimb obligaţia pentru autoritatea de executare de a motiva opinia conform căreia transferarea nu ar servi reabilitării sociale.

Domeniul de aplicare al acestei Decizii-cadru, şi implicit al dispoziţiilor din proiectul de act normativ prin care acestea sunt transpus, se limitează doar la hotărârile de condamnare care privesc executarea, în regim de detenţie, a pedepselor privative de libertate. Decizia-cadru se aplică în cazul în care persoana condamnată se află în statul emitent sau în statul de executare. Statul de executare poate fi ori statul de cetăţenie al persoanei condamnate (pe teritoriul căruia trăieşte, sau către care va fi deportat după încetarea executării pedepsei privative de libertate) ori un alt stat membru, altul decât cel de cetăţenie, care acceptă transmiterea hotărârii şi a certificatului. În acest din urmă caz, Decizia - Cadru prevede posibilitatea pentru statele membre de a formula o declaraţie în sensul că acordul prealabil nu este necesar în următoarele cazuri: persoana condamnată trăieşte şi a avut reşedinţa legală în mod continuu pe o perioadă de cel puţin 5 ani

în statul de executare şi îşi va păstra dreptul de şedere permanentă şi persoana condamnată este un resortisant al statului de executare (în alte situaţii decât cele indicate anterior).

Iniţiativa de a solicita transmiterea hotărârii şi a certificatului poate aparţine şi statului de executare şi persoanei condamnate.

În materia transferării persoanelor condamnate, niciuna dintre Convenţiile Consiliului Europei nu prevede obligaţia statului de executare de a accepta o cerere de transferare. Decizia-cadru reprezintă din acest punct de vedere un pas înainte, fiind prevăzut un număr limitat de motive de refuz (deşi acestea sunt facultative).

Motivele de nerecunoaştere şi neexecutare:(a) certificatul este incomplet sau, în mod vădit, nu corespunde hotărârii judecătoreşti şi nu a fost completat sau corectat într-un termen rezonabil stabilit de către autoritatea competentă a statului de executare; (b) nu sunt îndeplinite criteriile prevăzute la articolul 4 alineatul (1)[1]; (c) executarea pedepsei ar contraveni principiului non bis in idem; (d) hotărârea judecătorească se referă la fapte care nu ar constitui o infracţiune în temeiul legislaţiei statului de executare, în cazurile în care se verifică dubla incriminare şi, dacă statul de executare a făcut o declaraţie în temeiul articolului 7 alineatul (4)[2], în cazurile menţionate la articolul 7 alineatul (1). Cu toate acestea, în privinţa infracţiunilor în materie de taxe sau impozite, de vamă şi de schimb, executarea unei hotărâri judecătoreşti nu poate fi refuzată pe motivul că legislaţia statului de executare nu impune acelaşi tip de taxe sau impozite sau nu conţine acelaşi tip de reglementări în materie de taxe sau impozite, de vamă sau de schimb ca legislaţia statului emitent; (e) executarea pedepsei este deja prescrisă în conformitate cu legislaţia statului de executare; (f) legislaţia statului de executare prevede imunitatea, ceea ce face imposibilă executarea sentinţei; (g) pedeapsa a fost aplicată unei persoane care, în temeiul legislaţiei statului de executare, datorită vârstei sale, nu putea răspunde penal pentru faptele cu privire la care s-a emis hotărârea judecătorească; (h) în momentul în care autoritatea competentă a statului de executare primeşte hotărârea judecătorească, rămân de executat mai puţin de şase luni din pedeapsă; (i) hotărârea judecătorească a fost pronunţată in lipsă, cu excepţia cazului în care certificatul atestă că persoana a fost citată personal sau informată prin intermediul unui reprezentant competent în conformitate cu legislaţia naţională a statului emitent cu privire la ora şi locul audierii care a dus la emiterea hotărârii judecătoreşti in lipsă, sau că persoana respectivă a indicat autorităţii competente că nu formulează vreo cale de atac; (j) statul de executare face o cerere, înainte de a se lua o hotărâre cu privire la transferare, iar statul emitent nu consimte, ca persoana în cauză să fie urmărită penal, condamnată sau sancţionată cu o altă pedeapsă privativă de libertate în statul de executare, pentru o infracţiune comisă anterior transferării, alta decât cea pentru care persoana în cauză a fost transferată; (k) sentinţa pronunţată include o măsură care constă în asistenţă psihiatrică sau medicală sau o altă măsură privativă de libertate care nu poate fi aplicată de statul de executare în conformitate cu sistemul său juridic sau medical. În acest caz, în expunerea de motive, se recomandă ca statul de executare să încerce adaptarea sancţiunii înainte de a refuza preluarea. De asemenea, se

[1] Transmiterea certificatului către statul de cetăţenie, pe teritoriul căruia trăieşte condamnatul, statului către care va fi deportată sau altui stat care este de acord.

[2] Verifică dubla incriminare în toate cazurile, inclusiv pentru infracţiunile din listă, art. 7 paragraful (1).

consideră că acest motiv poate deveni aplicabil şi în cazul în care persoana nu a fost declarată vinovată de săvârşirea unei infracţiuni, deşi autoritatea competentă a aplicat o măsură privativă de libertate, alta decât o pedeapsă cu închisoarea. (l) hotărârea judecătorească se referă la infracţiuni care, în temeiul legislaţiei statului de executare, sunt considerate a fi fost comise în întregime, în majoritate sau într-o măsură esenţială pe teritoriul acestuia, sau într-un loc echivalent cu teritoriul acestuia.

Toate aceste motive au fost transpuse, într-o formă sau alta prin proiectul de act normativ. În lumina principiilor legalităţii şi personalităţii răspunderii penale, soluţia legislativă adusă de proiectul de lege vis-à-vis de condiţia dublei incriminări este aceea a verificării incriminării în legislaţia română a tuturor faptelor pentru care au fost pronunţate în alte state membre ale Uniunii Europene hotărârile de condamnare.

În ceea ce priveşte condiţia consimţământului persoanei condamnate, acesta este dat în formă expresă, cu excepţia situaţiilor în care hotărârea de condamnare şi certificatul sunt transmise: statului de cetăţenie în care locuieşte persoana condamnată (un pas înainte faţă de Convenţia din 1983, în care, chiar şi în acest caz, trebuia să existe consimţământul condamnatului); statului în care urmează să fie deportată persoana condamnată după încetarea executării pedepsei; statului în care condamnatul a fugit sau s-a întors din cauza faptului că împotriva sa este în desfăşurare o procedură penală sau a fost dispusă o condamnare. Ultimele două cazuri sunt reglementate şi de Protocolul adiţional din 1997. Chiar şi în aceste cazuri, se consemnează opinia persoanei transferabile, care urmează să fie luată în considerare conform legislaţiei statului de executare. În anexă la decizia-cadru sunt cuprinse de asemenea formulare pentru consemnarea consimţământului sau opiniei condamnatului.

Recunoaşterea hotărârii, în statul de executare, prezintă similitudini cu reglementarea Convenţiei din 1983, în sensul că autoritatea competentă va dispune fie continuarea executării, fie conversiunea condamnării (când cuantumul sau natura pedepsei sunt incompatibile cu legislaţia statului de executare). Conversiunea presupune aplicarea unei pedepse cât mai apropiate de cea dispusă în statul de condamnare, fiind interzise atât agravarea situaţiei condamnatului cât şi transformarea pedepsei într-o sancţiune pecuniară. Principiul specialităţii (reglementat de Protocolul adiţional din 1997 doar în situaţiile în care transferarea condamnatului avea loc fără acordul acestuia), este aplicabil indiferent de modalitatea în care are loc transferarea.

De la interdicţia ca persoana transferată să fie urmărită penal sau condamnată la o pedeapsă privativă de libertate pentru o infracţiune săvârşită anterior transferării sunt prevăzute două derogări: când persoana a avut posibilitatea de a părăsi teritoriul statului de condamnare şi nu a făcut acest lucru în termen de 45 de zile de la punerea definitivă în libertate sau a revenit pe teritoriul respectiv după ce îl părăsise; când infracţiunea nu se pedepseşte cu o pedeapsă privativă de libertate sau cu un ordin de detenţie;procedurile nu au drept consecinţă aplicarea unei măsuri care limitează libertatea persoanei; persoana condamnată ar putea fi pasibilă de o pedeapsă sau măsură care nu implică privarea de libertate, chiar şi în cazul în care sancţiunea sau măsura pot duce la o limitare a libertăţii persoanei în

cauză; persoana condamnată a consimţit să fie transferată; persoana condamnată, ulterior transferării, a renunţat expres la beneficiului conferit de aplicarea principiului specialităţii; în alte situaţii, când statul emitent îşi dă acordul. Acest acord nu se prezumă, urmează să fie solicitat în mod expres.

Similar cu regimul aplicabil în prezent transferării persoanelor condamnate, executarea este supusă dispoziţiilor legii statului de executare. În funcţie de modalitatea de acordare a liberării condiţionate, comunicată de către statul de executare la cererea statului emitent, acesta din urmă poate retrage certificatul. Spre deosebire de reglementările adoptate de către Consiliul Europei, Decizia – Cadru include şi posibilitatea recunoaşterii parţiale a condamnării, după prealabile consultări cu statul emitent, care, în lipsa unui acord, îşi va retrage certificatul. Certificatul poate fi retras şi în alte cazuri, numai motivat şi atât timp cât executarea nu a început în statul de executare. O altă noutate o reprezintă posibilitatea ca statul emitent să solicite arestarea preventivă a persoanei condamnate, înainte de sosirea sentinţei şi certificatului sau înainte de a se lua o decizie cu privire la transferare. Luarea acestei măsuri sau a unei alte măsuri preventive poate fi solicitată când condamnatul se află pe teritoriul statului de executare, scopul fiind evitarea părăsirii teritoriului acestuia de către condamnat.

Păstrând regimul instituit de Convenţia din 1983, amnistia sau graţierea poate fi acordată atât de către statul emitent, cât şi de statul de executare. Competenţa de a soluţiona orice cale de atac împotriva hotărârii de condamnare aparţine exclusiv autorităţilor competente din statul emitent.

În momentul de faţă, Decizia - Cadru a fost transpusă de către următoarele state membre: Austria, Belgia, Bulgaria, Cehia, Danemarca, Irlanda, Italia, Malta, Polonia, Finlanda, Slovacia şi Regatul Unit al Marii Britanii şi al Irlandei de Nord.

2. Decizia-cadru 2008/947/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoaşterii reciproce în cazul hotărârilor judecătoreşti al deciziilor de probaţiune în vederea supravegherii măsurilor de probaţiune şi a sancţiunilor alternative, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 337/102 din 16 decembrie 2008.

În contextul incidenţei crescute a criminalităţii transfrontaliere, precum şi având în vedere faptul că doar 12 state membre ale Uniunii Europene au ratificat (cu rezerve), Convenţia Consiliului Europei din 30 noiembrie 1964 privind supravegherea infractorilor condamnaţi condiţionat sau liberaţi condiţionat, a devenit evident faptul că se impunea o reglementare mai eficace în domeniu, întemeiată pe recunoaşterea reciprocă.

Pe de altă parte, întrucât nu în toate cazurile în care un stat membru a aplicat o pedeapsă unui resortisant al altui stat membru a fost dispusă privarea de libertate, a apărut necesitatea completării Deciziei-cadru nr. 2008/909/JAI pentru a fi reglementate şi aceste situaţii.

În prezent, Decizia - Cadru a fost transpusă de următoarele state membre: Bulgaria, Danemarca, Polonia, Malta, Finlanda, Slovacia.

Domeniul de aplicare se limitează doar la recunoaşterea hotărârilor de probaţiune, transferul responsabilităţii supravegherii măsurilor de probaţiune şi la

toate celelalte decizii subsecvente.

Autoritatea competentă cu aplicarea sau supravegherea măsurilor de probaţiune din statul emitent are posibilitatea de a transmite o decizie statului în care îşi are reşedinţa legală obişnuită persoana căreia i s-a aplicat măsura, sau unui alt stat, în cazul în care persoana condamnată s-a întors sau intenţionează să se întoarcă în statul respectiv. În acest caz, nu se solicită consimţământul statului de executare. Decizia-cadru reglementează şi posibilitatea de a transmite decizia de probaţiune şi altui stat, în acest caz fiind însă necesar acordul acestuia.

Ca şi în cazul tuturor celorlalte instrumente juridice care fac aplicarea principiului recunoaşterii reciproce, hotărârea este însoţită de un certificat, detaliat în anexă. Procedura de comunicare între autorităţi (contactul direct), de primire (şi după caz redirecţionare către autoritatea competentă), de recunoaştere (inclusiv limitarea numărului de motive de refuz şi amânare a recunoaşterii şi executării) este cea „standard" pentru deciziile-cadru întemeiate pe principiul recunoaşterii reciproce.

În aceeaşi linie, Decizia-cadru prevede lista de infracţiuni pentru care verificarea dublei incriminări nu este necesară, existând posibilitatea pentru statele membre de a declara, la adoptarea Decizia-cadru sau ulterior, că vor verifica dubla incriminare în toate cazurile. *Irlanda şi Ungaria*, deşi nu au transpus încă decizia-cadru, şi-au manifestat intenţia de a face o declaraţie în acest sens. *Din perspectiva României, soluţia legislativă adoptată de prezentul proiect de act normativ este în sensul verificării incriminării în legislaţia română a tuturor faptelor pentru care au fost pronunţate în alte state membre ale Uniunii Europene hotărârile de condamnare.*

Ca şi în cazul Deciziei-cadru 2008/909/JAI, autoritatea competentă să dispună preluarea supravegherii măsurii de probaţiune sau sancţiunii alternative poate proceda fie la preluarea ca atare a măsurii descrise în certificat, fie la adaptarea acesteia, în cazul în care nu corespunde din punct de vedere natura sau durata măsurii de probaţiune ori durata termenului de încercare, fără a depăşi, din punct de vedere al duratei, maximul special prevăzut de legea statului de executare şi fără a îngreuna situaţia persoanei condamnate.

Pentru ca aplicarea Deciziei-cadru să fie în deplin acord cu avantajele aduse de recunoaşterea reciprocă, motivele de refuz, deşi facultative, sunt limitate. În esenţă, motivele de refuz sunt aceleaşi cu cele prevăzute de Decizia-cadru 2008/909/JAI. În vederea evitării unor refuzuri, autorităţile competente au posibilitatea şi, uneori, obligaţia de a se consulta anterior pronunţării unei decizii.

Statul de executare nu are nicio obligaţie de a supraveghea măsurile de probaţiune sau sancţiunile alternative când se constată imposibilitatea practică de a efectua această supraveghere, din motivul că, după transmiterea hotărârii judecătoreşti şi, după caz, a deciziei de probaţiune către statul de executare, persoana condamnată nu poate fi găsită pe teritoriul statului de executare.

Întrucât scopul instrumentului este de a dezvolta o cooperare rapidă şi eficientă, sunt prevăzute termene în cursul cărora autoritatea de executare pronunţă o decizie.

Executarea măsurii de probaţiune este guvernată de legislaţia statului care a preluat supravegherea acesteia.

Odată ce a dispus preluarea măsurii de probaţiune sau a sancţiunii alternative,

autoritatea desemnată de către statul de executare păstrează competenţa de a pronunţa toate deciziile subsecvente, respectiv: (a) modificarea obligaţiilor sau a instrucţiunilor cuprinse în măsura de probaţiune sau în sancţiunea alternativă, sau modificarea duratei termenului de încercare; (b) revocarea suspendării executării hotărârii judecătoreşti sau a deciziei privind liberarea condiţionată; şi (c) aplicarea unei pedepse cu închisoarea sau a unei măsuri privative de libertate în cazul unei pedepse alternative sau al unei condamnări cu amânarea executării pedepsei. Este de observat faptul că enumerarea nu este exhaustivă.

Legea statului de executare se aplică în cazul deciziilor enumerate mai sus şi în cazul tuturor consecinţelor ulterioare ale hotărârii judecătoreşti, inclusiv în cazul executării şi, dacă este necesar, al adaptării pedepsei cu închisoarea sau a altei măsuri privative de libertate.

Fiecare stat membru are posibilitatea de a declara că, în calitate de stat de executare, va refuza asumarea responsabilităţii prevăzute la literele (b) şi (c), în cazuri sau categorii de cazuri care urmează a fi prevăzute de statul membru respectiv, în special:(a) în cazurile care privesc o sancţiune alternativă, atunci când hotărârea judecătorească nu implică o pedeapsă cu închisoarea sau o altă măsură privativă de libertate care trebuie executată în caz de nerespectare a obligaţiilor sau a instrucţiunilor respective; (b) în cazurile care privesc o condamnare cu amânarea aplicării pedepsei; (c) în cazurile în care hotărârea judecătorească vizează acte care nu constituie infracţiuni în conformitate cu legislaţia statului de executare, indiferent de elementele constitutive şi de definiţia acesteia.

Atunci când un stat membru utilizează posibilităţile enumerate mai sus, autoritatea competentă a statului de executare transferă din nou jurisdicţia autorităţii competente a statului de condamnare în cazul nerespectării măsurii de probaţiune sau a sancţiunii alternative, dacă autoritatea competentă din statul de executare consideră că este necesar să se adopte o decizie ulterioară precum revocarea suspendării sau aplicarea unei pedepse cu închisoarea.

În cazurile în care statul membru de executare face uz de posibilitatea de a refuza asumarea responsabilităţii pentru revocarea suspendării sau aplicarea pedepsei închisorii, obligaţia de a recunoaşte hotărârea judecătorească şi, după caz, decizia de probaţiune, precum şi obligaţia de a întreprinde fără întârziere măsurile necesare pentru supravegherea măsurilor de probaţiune şi/sau a sancţiunilor alternative, nu sunt afectate. În cazul în care competenţa pentru deciziile ulterioare revine autorităţii statului de executare, aceasta are obligaţia de a informa autoritatea competentă a statului de condamnare cu privire la deciziile referitoare la: (a) modificarea măsurii de probaţiune sau a sancţiunii alternative; (b) revocarea suspendării executării hotărârii judecătoreşti sau revocarea deciziei privind liberarea condiţionată; (c) executarea unei pedepse cu închisoarea sau a unei măsuri privative de libertate ca urmare a nerespectării unei măsuri de probaţiune sau a unei pedepse alternative; (d) prescrierea măsurilor de probaţiune sau a sancţiunii alternative.

În cazul în care competenţa pentru deciziile ulterioare revine statului de condamnare, autoritatea statului de executare are obligaţia de a-i transmite de îndată informaţii cu privire la următoarele:

(a) orice constatare care poate duce la revocarea suspendării executării hotărârii judecătoreşti sau la revocarea deciziei privind liberarea condiţionată; (b) orice

constatare care poate duce la aplicarea unei pedepse cu închisoarea sau a unei măsuri privative de libertate; (c) toate faptele şi împrejurările suplimentare a căror transmitere este solicitată de către autoritatea competentă din statul de condamnare şi care sunt esenţiale pentru a-i permite acesteia să adopte decizii ulterioare, în conformitate cu legislaţia naţională.

Totodată, autoritatea competentă a statului de condamnare informează de îndată autoritatea competentă a statului de executare cu privire la toate deciziile referitoare la: (a) revocarea suspendării executării hotărârii judecătoreşti sau revocarea deciziei privind liberarea condiţionată; (b) executarea pedepsei cu închisoarea sau a unei măsuri privative de libertate, în cazul în care hotărârea judecătorească include o astfel de măsură; (c) aplicarea unei pedepse cu închisoarea sau a unei măsuri privative de libertate, în cazul în care hotărârea judecătorească nu include o astfel de măsură; (d) prescrierea măsurii de probaţiune sau a sancţiunii alternative.

Similar cu prevederile în materia transferării persoanelor condamnate, amnistia sau graţierea poate fi acordată atât de statul de executare, cât şi de statul de condamnare. Doar statul de condamnare poate dispune cu privire la cererea de revizuire a hotărârii de condamnare.

3. Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009 de modificare a Deciziilor-cadru 2002/584/JAI, 2005/214/JAI, 2006/783/JAI, 2008/909/JAI şi 2008/947/JAI, de consolidare a drepturilor procedurale ale persoanelor şi de încurajare a aplicării principiului recunoaşterii reciproce cu privire la deciziile pronunţate în absenţa persoanei în cauză de la proces, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 81/24 din 27 martie 2009.

Consiliul European de la Tampere din 1999 consacră principiul recunoaşterii reciproce drept cheia de boltă a unui veritabil spaţiu judiciar european. Recunoaşterea reciprocă are la bază încrederea statelor membre în sistemele de justiţie penală din celelalte state membre. Recunoaşterea reciprocă se traduce în primul rând prin executarea directă a hotărârilor pronunţate într-un alt stat membru şi reprezintă o procedură eficientă şi rapidă, spre deosebire de sistemul tradiţional de cooperare judiciară care prezintă două dezavantaje majore: este lent şi complex. Totuşi, protecţia legală a drepturilor indivizilor (de ex. dreptul la apărare) nu trebuie să fie sub nicio formă afectată în detrimentul aplicării principiului recunoaşterii reciproce în materie penală. Dreptul persoanei la un proces echitabil a fost consacrat în articolul 6 din Convenţia Europeană privind drepturile omului din 1950 şi include, potrivit jurisprudenţei Curţii Europene a Drepturilor Omului, şi dreptul persoanei de a fi prezent la judecata cauzei.

Unul dintre aspectele principiului recunoaşterii reciproce îl reprezintă limitarea motivelor care pot fi invocate de autoritatea judiciară dintr-un stat membru pentru a refuza executarea unei hotărâri pronunţate intr-un alt stat membru. Deciziile-cadru care pun în aplicare principiul recunoaşterii reciproce consacră doar în considerente necesitatea respectării drepturilor persoanei acuzate şi menţionează în textul legii ca motiv de nerecunoaştere dreptul persoanei de a fi prezentă la judecată.

În momentul de faţă, deciziile-cadru care pun în aplicare principiul recunoaşterii reciproce abordează problema hotărârilor *in absentia* în mod similar

stabilind doi paşi: mai întâi se prevede că executarea poate fi refuzată dacă inculpatul sau condamnatul nu a fost prezent la judecată şi apoi sunt enumerate anumite excepţii de la nerecunoaştere şi neexecutare, adică situaţii în care hotărârea trebuie executată deşi a fost dată *in absentia*. Totuşi, se constată că, deşi abordarea este similară, aceste instrumente consacră soluţii diferite. De exemplu, un ordin de confiscare trebuie executat dacă persoana în cauză a lipsit de la judecată, dar a fost reprezentată de un avocat, însă o hotărâre stabilind sancţiuni pecuniare poate fi refuzată de către autoritatea de executare în aceleaşi condiţii. De asemenea, în ceea ce priveşte mandatul european de arestare, acesta trebuie executat dacă autoritatea judiciară emitentă garantează faptul că persoana în cauză va avea posibilitatea să solicite rejudecata cauzei în statul emitent. Marja de apreciere de care dispune autoritatea judiciară de executare pare să nu fie în totală concordanţă cu necesitatea de a stabili garanţii suficiente în ceea ce priveşte respectarea drepturilor persoanei în cauză, potrivit standardelor CEDO. Divergenţe există şi cu privire la cerinţele ce trebuie îndeplinite în cadrul notificării persoanelor în cauză pe de o parte între Decizia-cadru privind mandatul european de arestare şi pe de altă parte Decizia-cadru privind hotărârile judecătoreşti în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate.

Decizia-cadru în discuţie vine şi elimină diferenţele existente privind executarea hotărârilor in absentia şi modifică deciziile-cadru din domeniu în vederea instituirii unui regim omogen şi care să respecte cerinţele CEDO.

Se inserează în fiecare dintre cele patru decizii-cadru definiţia termenului „hotărâre *in absentia*" ca fiind o hotărâre pronunţată în condiţiile în care persoana în cauză nu a fost prezentă personal la judecată.

Prima decizie-cadru modificată este Decizia-cadru 2002/584/JAI privind mandatul european de arestare şi procedurile de predare între statele membre. În prezent, potrivit art. 5 pct. 1 al deciziei-cadru sus-menţionate, autoritatea judiciară de executare trebuie să execute un mandat european de arestare emis în baza unei hotărâri *in absentia*, însă numai dacă obţine din partea autorităţii emitente garanţia că persoana solicitată va beneficia de o nouă procedură de judecată cu respectarea drepturilor la apărare. Astfel, autoritatea de executare este cea care examinează garanţia acordată şi decide în consecinţă: dacă este suficientă (în sensul că permite persoanei solicitate accesul necondiţionat la rejudecare) execută mandatul, iar dacă nu – refuză executarea mandatului. Modificările aduse sunt următoarele: alinierea acestui instrument la logica celorlalte trei privind recunoaşterea reciprocă în sensul că lipsa persoanei în cauză de la judecată reprezintă motiv de nerecunoaştere şi neexecutare facultativă; se prevăd anumite excepţii de la nerecunoaştere şi neexecutare: persoana a fost citată personal sau informată conform legii statului emitent cu privire la data şi locul audierii care a dus la hotărârea dată în lipsă şi cu privire la faptul că o astfel de hotărâre poate fi pronunţată chiar dacă persoana în cauză nu se prezintă; sau, după ce i-a fost comunicată hotărârea şi a fost informat asupra dreptului de a cere rejudecarea cauzei şi de a fi prezentă la această nouă judecată, persoana în cauză a declarat în mod expres ca nu doreşte sa atace hotărârea dată în lipsă sau a lăsat să curgă termenul legal de atac; sau, persoanei în cauză nu i-a fost comunicată hotărârea, însă îi va fi comunicată în maxim 5 zile de

la predare şi va fi în mod expres informată cu privire la dreptul său de a cere rejudecarea cauzei şi de a fi prezentă la această nouă judecată şi va beneficia de un număr de zile pentru a cere rejudecarea.

A doua decizie-cadru modificată este Decizia-cadru 2005/214/JAI privind aplicarea principiului recunoaşterii reciproce a sancţiunilor pecuniare. În prezent, judecata în lipsă, sub rezerva unor excepţii enumerate în mod limitativ, reprezintă un motiv facultativ de nerecunoaştere şi neexecutare. Aceasta este reglementată în acelaşi subpunct cu un absenţa informării persoanei în cadrul unei proceduri scrise, această situaţie constituind de asemenea un motiv facultativ de nerecunoaştere şi neexecutare. Modificările aduse vizează separarea celor două motive de nerecunoaştere şi neexecutare menţionate mai sus în două subpuncte diferite pentru a acorda o mai mare atenţie judecăţii *in absentia*. Astfel, se instituie indirect unele garanţii care vizează dreptul la apărare al persoanei şi a căror respectare elimină posibilitatea nerecunoaşterii sau neexecutării de către autoritatea de executare. Acestea sunt: a) obligaţia de informare a persoanei asupra faptului că, în caz de neprezentare la data şi locul la care are loc judecata, hotărârea va fi dată în lipsă; b) obligaţia de comunicare a hotărârii date în lipsă şi informării asupra dreptului de a fi rejudecat şi de a fi prezent la această nouă judecată.

A treia decizie-cadru modificată este Decizia-cadru 2006/783/JAI privind aplicarea principiului recunoaşterii reciproce la ordinele de confiscare. În prezent, judecata în lipsă, sub rezerva unor excepţii enumerate în mod limitativ, reprezintă motiv facultativ de nerecunoaştere şi neexecutare. Decizia Cadru acordă unele garanţii care vizează dreptul la apărare al persoanei şi a căror respectare elimină posibilitatea nerecunoaşterii sau neexecutării de către autoritatea de executare. Acestea sunt: obligaţia de informare a persoanei asupra faptului că, în caz de neprezentare la data şi locul la care are loc judecata, hotărârea va fi dată în lipsă; şi, obligaţia de comunicare a hotărârii date în lipsă şi informării asupra dreptului de a fi rejudecat şi de a fi prezent la această nouă judecată.

Alte două decizii-cadru modificate sunt Decizia-cadru 2008/947/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoaşterii reciproce în cazul hotărârilor judecătoreşti al deciziilor de probaţiune în vederea supravegherii măsurilor de probaţiune şi a sancţiunilor alternative, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 337/102 din 16 decembrie 2008 şi Decizia-cadru a Consiliului privind aplicarea principiului recunoaşterii reciproce a hotărârilor judecătoreşti în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană Se aduc aceleaşi modificări de fond ca în cazul Deciziei-cadru 2006/783/JAI menţionate mai sus.

4. Decizia - Cadru 2009/948/JAI a Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind prevenirea şi soluţionarea conflictelor referitoare la exercitarea competenţei în cadrul procedurilor penale, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L nr. 328/42 din 15.12.2009

Transpunerea este asigurată exclusiv din perspectiva instituirii procedurii prin care se stabileşte contactul între autorităţile competente ale statelor membre, în vederea confirmării existenţei unor proceduri penale paralele cu privire la aceleaşi fapte care implică aceeaşi persoană şi a obligativităţii realizării schimbul de informaţii, prin consultări directe, între autorităţile competente a două sau mai multor state membre care desfăşoară proceduri penale în paralel cu privire la

aceleaşi fapte şi care implică aceeaşi persoană, în situaţia în care au deja cunoştinţă de existenţa unor proceduri penale paralele, în vederea ajungerii la un consens cu privire la orice soluţie eficientă menită să evite consecinţele negative care ar putea.

Celelalte dispoziţii se regăsesc în legislaţia în vigoare, respectiv în soluţiile legislative reglementate în Legea nr. 302/2004, în materia transferului de proceduri în materie penală şi a asistenţei judiciare în materie penală, precum şi în Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 123/2007 privind unele măsuri pentru consolidarea cooperării judiciare cu statele membre ale Uniunii Europene, aprobată cu modificări prin Legea nr. 85/2008, cu modificările şi completările ulterioare.

Titlul VI „*Recunoaşterea şi executarea hotărârilor judecătoreşti în relaţia cu statele membre ale Uniunii Europene*" este destinat implementării dispoziţiilor celor trei decizii-cadru menţionate anterior.

- **Capitolul I „Dispoziţii generale**" – art. 141 „Domeniul de aplicare şi înţelesul unor termeni sau expresii", art. 143 „Competenţa autorităţilor judiciare şi administrative", art. 143 „Tranzitarea", art. 144 „Legea care guvernează executarea şi efectele transmiterii executării pedepsei"

- **Capitolul II – „Recunoaşterea hotărârilor penale date de către instanţele altor state membre ale Uniunii Europene, în scopul executării lor în România"**

Secţiunea 1„Dispoziţii comune" – art. 145 „Condiţii generale", art. 146 „Motive de nerecunoaştere şi neexecutare a hotărârii judecătoreşti dată într-un alt stat membru al Uniunii Europene", art. 147 „Atribuţiile Ministerului Justiţiei",

Secţiunea 2 „Transferarea persoanelor condamnate, deţinute în alte state membre ale Uniunii Europene, în vederea executării pedepsei în România" – art. 148 „Măsuri premergătoare sesizării instanţei", art. 149 „Procedura în faţa instanţei de judecată", art. 150 „Condiţii speciale de executare a hotărârii judecătoreşti străine", art. 151 „Reexaminarea cererii de punere în executare a hotărârii judecătoreşti străine", art. 152 „Regula specialităţii", art. 153 „Procedura de solicitare a consimţământului statului emitent"

Secţiunea 3 „Recunoaşterea şi executarea hotărârilor penale străine, în cazul în care persoana condamnată se află în România, *paragraful 1* „Executarea, în regim de detenţie, a pedepsei detenţiunii pe viaţă sau a închisorii şi a măsurii de siguranţă privativă de libertate" – art. 154 „Dispoziţii convergente", art. 155 „Procedura în faţa instanţei de judecată şi luarea măsurilor preventive", *paragraful 2* „Executarea hotărârilor judecătoreşti prin care s-a dispus respectarea unor măsuri de supraveghere sau executarea unor sancţiuni alternative" – art. 156 „Măsuri premergătoare sesizării instanţei", art. 157 „Procedura în faţa instanţei de judecată", art. 158 „Condiţii speciale de executare a hotărârii judecătoreşti străine", art. 159 „Legea care guvernează executarea măsurilor de supraveghere şi a sancţiunilor alternative",

- **Capitolul 3 - „Executarea în alte state membre ale Uniunii Europene a hotărârilor judecătoreşti române"**

Secţiunea 1 „Dispoziţii comune" – art. 160 „Atribuţiile Ministerului Justiţiei",

Secţiunea 2 „Transferarea persoanelor condamnate deţinute într-un penitenciar sau unitate medicală din România, în vederea executării pedepsei în alte state membre ale Uniunii Europene" - art. 161 „Condiţii pentru transmiterea, în vederea executării, a hotărârii judecătoreşti române", art. 162 „Atribuţiile judecătorului

delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate", art. 163 „Predarea, sub escortă, a persoanei condamnate autorităţilor statului de executare",

Secţiunea 3 „Punerea în executare a pedepsei detenţiunii pe viaţă sau a închisorii ori a măsurii privative de libertate, atunci când persoana condamnată nu se află pe teritoriul României" – art. 164 „Condiţii pentru transmiterea, în vederea executării, a hotărârii judecătoreşti române", art. - 165 „Atribuţiile instanţei de executare".

Secţiunea 4 „Recunoaşterea şi executarea hotărârilor judecătoreşti prin care s-au aplicat sancţiuni alternative sau s-a dispus suspendarea executării pedepsei ori liberarea condiţionată - art. 166 „Condiţii pentru solicitarea recunoaşterii hotărârii judecătoreşti", art. 167 „Transmiterea certificatului şi a hotărârii judecătoreşti", art. 168 „Retragerea certificatului transmis statului de executare", art. 169 „Efectele recunoaşterii hotărârii judecătoreşti de către statul de executare".

2.3. Totodată, proiectul de act normativ aduce anumite completări şi modificări necesare pentru uniformizarea şi eficientizarea practicii judiciare în domeniul extrădării, mandatului european de arestare, sancţiunilor pecuniare şi ordinelor de confiscare. Au fost avute în vedere soluţiile şi problemele de practică judiciară aferente anilor 2009-2012, semnalate Ministerului Justiţiei de către instanţele judecătoreşti, precum şi hotărârile pronunţate de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie în soluţionarea recursurilor în interesul legii.

Totodată, proiectul act normativ oferă soluţii legislative în domeniul identificării, atât în relaţia cu statele membre ale Uniunii Europene, cât şi în relaţia cu statele terţe, a produselor provenite din săvârşirea de infracţiuni şi a altor bunuri având legătură cu infracţiunile şi care ar putea face obiectul unor ordine de indisponibilizare sau confiscare.

Cu titlu general, se menţionează că în transpunerea celor trei Decizii-cadru, cât şi în ceea ce priveşte recunoaşterea şi executarea hotărârilor judecătoreşti în relaţia cu statele terţe, s-a urmărit *degrevarea judecătorilor şi procurorilor de aspectele nejurisdicţionale*, formularea unor cereri sau completarea unor formulare, spre exemplu, fiind o procedură pur administrativă, care poate fi realizată mai bine de autoritatea centrală, respectiv Ministerul Justiţiei.

3. Alte informaţii

Secţiunea a 3-a
Impactul socio-economic al proiectului de act normativ

1. Impact macro-economic
Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.

2. Impact asupra mediului de afaceri
Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.

3. Impact social

4. Impact asupra mediului

Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.
5. Alte informaţii Nu este cazul.

Secţiunea a 4-a
Impactul financiar asupra bugetului general consolidat, atât pe termen scurt, pentru anul curent, cât şi pe termen lung (pe 5 ani)

Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.

- în mii lei (RON) -

Indicatori	Anul curent	Următorii patru ani				Media pe cinci ani
1	2	3	4	5	6	7
1. Modificări ale veniturilor bugetare, plus/minus, din care: a) buget de stat, din acesta: i. impozit pe profit ii. impozit pe venit b) bugete locale i. impozit pe profit c) bugetul asigurărilor sociale de stat: i. contribuţii de asigurări						
2. Modificări ale cheltuielilor bugetare, plus/minus, din care: a) buget de stat, din acesta: i. cheltuieli de personal ii. bunuri şi servicii b) bugete locale: i. cheltuieli de personal ii. bunuri şi servicii c) bugetul asigurărilor sociale de stat: i. cheltuieli de personal ii. bunuri şi servicii						
3. Impact financiar, plus/minus, din care: a) buget de stat b) bugete locale						
4. Propuneri pentru acoperirea creşterii cheltuielilor bugetare						
5. Propuneri pentru a compensa reducerea						

veniturilor bugetare						
6. Calcule detaliate privind fundamentarea modificărilor veniturilor şi/sau cheltuielilor bugetare						
7. Alte informaţii						

Secţiunea a 5-a
Efectele proiectului de act normativ asupra legislaţiei în vigoare

1. Măsuri normative necesare pentru aplicarea prevederilor actului normativ: a) acte normative în vigoare ce vor fi modificate sau abrogate, ca urmare a intrării în vigoare a actului normativ; b) acte normative ce urmează a fi elaborate în vederea implementării noilor dispoziţii.	
2. Conformitatea actului normativ cu legislaţia comunitară în cazul proiectelor ce transpun prevederi comunitare	
3. Decizii ale Curţii Europene de Justiţie şi alte documente Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.	
4. Evaluarea conformităţii: Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.	

Denumirea actului sau documentului comunitar, numărul, data adoptării şi data publicării	Gradul de conformitate (se conformează / nu se conformează)	Comentarii

5. Alte acte normative şi/sau documente internaţionale din care decurg angajamente	
6. Alte informaţii Nu este cazul.	

Secţiunea a 6-a
Consultările efectuate în vederea elaborării proiectului de act normativ

1. Informaţii privind procesul de consultare cu organizaţiile neguvernamentale, institute de cercetare şi alte organisme implicate Proiectul de act normativ nu a fost supus unor asemenea dezbateri.
2. Fundamentarea alegerii organizaţiilor cu care a avut loc consultarea precum şi a modului în care activitatea acestor organizaţii este legată de obiectul proiectului de act normativ Proiectul de act normativ nu a fost supus unor asemenea dezbateri.
3. Consultările organizate cu autorităţile administraţiei publice locale, în situaţia în care proiectul de act normativ are ca obiect activităţi ale acestor autorităţi, în condiţiile Hotărârii Guvernului nr. 521/2005 privind procedura de consultare a structurilor asociative ale autorităţilor administraţiei publice locale la elaborarea proiectelor de acte normative

Proiectul de act normativ nu a fost supus unor asemenea dezbateri.
4. Consultările desfăşurate în cadrul consiliilor interministeriale în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 750/2005 privind constituirea consiliilor interministeriale permanente Proiectul de act normativ nu a fost supus unor asemenea dezbateri.
5. Informaţii privind avizarea de către: a) Consiliul Legislativ b) Consiliul Suprem de Apărare a Ţării c) Consiliul Economic şi Social d) Consiliul Concurenţei e) Curtea de Conturi Prezentul proiect de act normativ a fost avizat favorabil de Consiliul Legislativ prin avizul nr. 797/2012.
6. Alte informaţii
Secţiunea a 7-a ***Activităţi de informare publică privind elaborarea şi implementarea proiectului de act normativ***
1. Informarea societăţii civile cu privire la necesitatea elaborării proiectului de act normativ Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.
2. Informarea societăţii civile cu privire la eventualul impact asupra mediului în urma implementării proiectului de act normativ, precum şi efectele asupra sănătăţii şi securităţii cetăţenilor sau diversităţii biologice Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.
3. Alte informaţii Nu este cazul.
Secţiunea a 8-a ***Măsuri de implementare***
1. Măsurile de punere în aplicare a proiectului de act normativ de către autorităţile administraţiei publice centrale şi/sau locale - înfiinţarea unor noi organisme sau extinderea competenţelor instituţiilor existente.
2. Alte informaţii Nu este cazul.

Faţă de cele prezentate, a fost elaborat proiectul de Lege alăturat, pe care îl supunem Parlamentului spre adoptare.

PRIM – MINISTRU

VICTOR – VIOREL PONTA

